

Метіль

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Шумлять лози над річкою,
Забіліло в полі,
Метіль мете, буйний вітер
Розходивсь на волі.

Гуля собі, нема йому
На світі зупини,
Гуля собі через гори
Та через долини.

Коли б мені, вітре буйний,
На час твої крила,
Тоді б мене людська воля
Нічим не спинила.

Тільки б вечора дождався,
Заховалось сонце,
Полинув би до милої,
До її віконця.

Через садок перекинувсь
З широкого поля
Та й нахилив край віконця
Високу тополю,

Кликнув милу потихеньку...
Чує – хтось-то кличе,
Та і дума: "Чудний вітер,
Чудні його річі".

Я б усе, що є на серці,
Розказав дівчині,
Розказав би, як у світі
Тяжко сиротині;

Як без неї душа болить,
Мов сльозами плаче,

Як за нею вбивається
Серденько козаче.

Розказав би, як горюю
Цілі дні і ночі,
Коли милій не подивлюсь
У яснії очі.

Може б, вітру вислухала
Моя чорноброва,
Може б, вітрові сказала
Хоч ласкаве слово.

А я б тоді, вітре буйний,
Вернув тобі крила,
Коли б знав по щирій правді,
Що думає мила...

Як не любить, тобі б тоді
Оддав я кручину,
А ти б замів, вітре буйний,
Мою домовину.